

Η πάγια θέση μας στη συζήτηση που έχει ανοίξει για τα κολέγια

Κατά την διάρκεια όλων των προηγούμενων χρόνων υπήρξαν από ΠΑΣΟΚ/ΠΑΣΟΚ-ΝΔ/ΣΥΡΙΖΑ/ΝΔ, πολλές νομοθετικές ρυθμίσεις, οι οποίες ενέτασαν πλευρές της αναγνώρισης των κολεγίων στην εθνική νομοθεσία, σφραγίζοντας και νομοθετικά αυτό που στην πράξη και στα δεδομένα της αγοράς λυνόταν ήδη. **Δηλαδή τη διαμόρφωση μιας μεγάλης γκάμας πτυχίων και αποφοίτων στο ίδιο επιστημονικό αντικείμενο, με διαβαθμισμένη πρόσβαση στο κάθε επάγγελμα και διαβαθμισμένα επαγγελματικά δικαιώματα.**

Η διαβάθμιση και η πανσπερμία πτυχίων σε ένα αντικείμενο, με αναγνώριση πλέον όχι πτυχίου, αλλά πληθώρας πιστοποιητικών και επαγγελματικών προσόντων, είναι βασικό ζητούμενο της στρατηγικής όλων των κομμάτων που κυβέρνησαν τα προηγούμενα χρόνια στην Ανώτατη Εκπαίδευση. Με αυτόν τον τρόπο εξασφαλίζεται ένα πλήθος διαφοροποιημένων ως προς τα προσόντα εργαζομένων, με ατομικές διαδρομές σπουδών και εργασιακής εμπειρίας ο καθένας, από τους οποίους ο εργοδότης μπορεί να επιλέγει αυτόν που κάθε φορά χρειάζεται, εκμεταλλευόμενος τον κατακερματισμό και την ανυπαρξία, τελικά, εργασιακών και επαγγελματικών δικαιωμάτων. Επομένως, **πίσω από τον υποκριτικό τίτλο της επαγγελματικής «ισοτιμίας» κολεγίων και ΑΕΙ δεν βρίσκεται καν μια ισοτιμία, αλλά μια περαιτέρω διαβάθμιση και κάθετη κατηγοριοποίηση, η οποία έχει πλέον εισχωρήσει ντε φάκτο και στις ίδιες τις σπουδές των ΑΕΙ.**

Έτσι, οι κοινοτικές Οδηγίες δεν μιλούν για «εξίσωση» πτυχίων και επαγγελματικών προσόντων, αλλά για αναγνώριση, αντιστοίχιση, ισοδυναμία. Δεν θέλουν έναν τύπο πτυχίου αλλά πολλούς και διαβαθμισμένους τύπους, από το 4ετές πτυχίο του φυσικοθεραπευτή, για παράδειγμα, μέχρι 3ετή, 2ετή, ακόμα και μονοετή πιστοποιητικά στο ίδιο αντικείμενο ήδη θεσμοθετημένα στους ιδρυτικούς νόμους των νέων πανεπιστημιακών ιδρυμάτων.

Ένα ακόμα με ιδιαίτερη προσοχή και επιμέλεια, έχουν φροντίσει να διαχωρίσουν την επαγγελματική από την ακαδημαϊκή αναγνώριση πτυχίων, διαμορφώνοντας ήδη διαφορετικές δομές (πρώην ΣΑΕΠ, νυν ΑΤΕΕΝ και ΔΙΚΑΤΣΑ) για την κάθε αντίστοιχη περίπτωση. Αυτό στην πράξη έγινε προκειμένου να ξεπεραστούν εμπόδια που έμπαιναν στην ελεύθερη διακίνηση των εργαζομένων από χώρα σε χώρα και που αφορούσαν τις δυσκολίες ακαδημαϊκής αντιστοίχισης τίτλων σπουδών. Έτσι, με αυτό το «τέχνασμα» του διαχωρισμού ακαδημαϊκών και επαγγελματικών προσόντων, ξεπερνιέται αυτός ο σκόπελος, ενώ ταυτόχρονα επιβάλλεται μια νέα ολέθρια εξέλιξη στην αποσύνδεση του πτυχίου από το επάγγελμα.

Αν δούμε τις παραπάνω εξελίξεις και στη χώρα μας υπ' αυτό το πρίσμα, τότε καμιά έκπληξη δεν αποτελούν και τα τελευταία νομοθετικά μέτρα, απόλυτα συνυφασμένα με τους προαναφερόμενους στρατηγικούς στόχους. Οι πρόσφατες δήθεν «ανωτατοποιήσεις» των ΤΕΙ, που θεραπεύουν τα ίδια επιστημονικά αντικείμενα, ωστόσο διαφοροποιούνται ως προς τα επαγγελματικά δικαιώματα και την αναγνώριση, είναι ένα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα. Πρόσφατα γνωρίζεται ότι με Προεδρικό Διάταγμα, αναγνωρίστηκαν τα 5ετή πτυχία των Σχολών Μηχανικών των πρώην ΤΕΙ ως «integrated master», ενώ τα Πολυτεχνεία είχαν φροντίσει αρκετό καιρό πριν να βαφτίσουν έτσι τους τίτλους τους, με το επιχείρημα μάλιστα τότε ότι έτσι θα θωρακίζεται δήθεν το πτυχίο.

Τα πρώην ΤΕΙ έγιναν «Πανεπιστήμια», έγιναν 4ετή ή 5 ετή (ανάλογα με την σχολή) έγιναν ακόμα και integrated master, αναγνωρίστηκαν δηλαδή ακαδημαϊκά, αλλά η επαγγελματική τους αναγνώριση δεν προχώρησε ποτέ, δεν απέκτησαν επαγγελματικά δικαιώματα, δεν εγγράφονται οι απόφοιτοί τους στις αντίστοιχες επαγγελματικές ενώσεις. Μα γιατί άραγε; Γιατί απλούστατα στην πράξη δεν πρόκειται να εξισωθούν, καθώς **αυτή η διαβάθμιση των επαγγελματικών προσόντων και δικαιωμάτων εξυπηρετεί την πίεση όλων των επαγγελματικών δικαιωμάτων προς τα κάτω**, δίνοντας ένα ισχυρό όπλο στα χέρια των εργοδοτών να συμπιέζουν τους μισθούς, τα ωράρια, τα δικαιώματα.

Σε αυτήν την εξέλιξη έρχεται σήμερα να προστεθεί και η επίμαχη τροπολογία για τα κολέγια. Άλλωστε, σε αυτό που περιγράφεται ως «απελευθέρωση των επαγγελματιών», δηλαδή στην άρση όποιων παρωχημένων εμποδίων μπαίνουν στην ελεύθερη διακίνηση του εργατικού δυναμικού, τίποτα σήμερα, κανένα κεκτημένο, (συμπαρασύροντας και τα παλιά κεκτημένα διαφόρων ειδικοτήτων), δεν μπορεί πλέον να παρεμβάλλεται.

Τα κολέγια έχουν αναγνωριστεί χρόνια τώρα ντε φάκτο. Αρκεί μια αίτηση στο πρώην Συμβούλιο Αναγνώρισης Επαγγελματικών Προσόντων και ενδεχόμενες κάποιες εξετάσεις για να τους αναγνωριστούν περιορισμένα επαγγελματικά δικαιώματα, αντίστοιχα του χρόνου και του τίτλου σπουδών.

Οι ηγεσίες σε μια σειρά από επιμελητήρια όπως το Τεχνικό και το Οικονομικό Επιμελητήριο, που σήμερα καταδικάζουν την ψήφιση της συγκεκριμένης τροπολογίας, έχουν βάλει ωστόσο τη σφραγίδα τους στις εξελίξεις, με τον αναβαθμισμένο μάλιστα ρόλο τους ως συμβούλων του κράτους και με τη διακαή τους επιθυμία να γίνουν οι φορείς της πιστοποίησης προσόντων.

Η αναγνώριση των κολεγίων, σε όλα της τα στάδια, πάει χέρι χέρι με την παγίωση των πιστωτικών μονάδων και την πιστοποίηση των προγραμμάτων σπουδών με τους όρους της αγοράς, με τη διεύρυνση της Διά Βίου Μάθησης - περιπλάνησης, με τις ατομικές διαδρομές στις σπουδές. Αποτελεί πλευρά των βασικών κατευθύνσεων της ευρω ενωσιακής στρατηγικής που **επιδιώκει να εξασφαλίσει, να διευκολύνει και να επιταχύνει την κινητικότητα και του υψηλά ειδικευμένου εργατικού δυναμικού, ιδιαίτερα μάλιστα σε συνθήκες μιας νέας σφοδρότερης οικονομικής κρίσης, όπως αυτή που διανύουμε σήμερα.**

Έτσι εξηγείται και η πίεση να φέρει η κυβέρνηση της ΝΔ, εν μέσω πανδημίας και με τα Πανεπιστήμια να μη λειτουργούν κυριολεκτικά επί ένα χρόνο, τη

συγκεκριμένη τροπολογία, δίνοντας μάλιστα προτεραιότητα σε σχέση με άλλους σχεδιασμούς που θα ακολουθήσουν.

Σε όλη την πορεία της αναγνώρισης των κολεγίων είμασταν η μοναδική δύναμη που κρατήσαμε, με συνέπεια σταθερή, ενιαία και αταλάντευτη στάση, που πηγάζει από την ίδια την αντίληψή μας για το χαρακτήρα των σπουδών που έχουμε ανάγκη σήμερα. Με βάση αυτήν τη στάση το τρίπτυχο **ένα πτυχίο πανεπιστημιακού επιπέδου ανά επιστημονικό αντικείμενο - το πτυχίο μοναδική προϋπόθεση για την πρόσβαση στο επάγγελμα - καμιά κατηγοριοποίηση πτυχίων και αποφοίτων είναι η πραγματική απάντηση και στη συγκεκριμένη εξέλιξη**, αλλά και στον τρόπο που όλα αυτά τα χρόνια μεθοδεύεται η καταστρατήγηση κάθε έννοιας εργασιακού και επαγγελματικού δικαιώματος. Με βάση τα παραπάνω, πάγια θέση μας είναι **να καταργηθούν για όλους οι εξετάσεις για την άδεια ασκήσεως επαγγέλματος, που αποτελεί ένα επιπλέον σκαλοπάτι αποσύνδεσης του πτυχίου από το επάγγελμα**.

Μιας και αναφέρετε συχνά πυκνά τους φοιτητές και την στάση τους θεωρούμε ότι η μάχη που πρέπει να δώσουν οι φοιτητές για να αποσυρθεί η συγκεκριμένη τροπολογία πρέπει να συμβάλει ώστε στην πράξη να διαλύονται οι όποιες πλαστές διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στους ίδιους τους φοιτητές, στους εργαζόμενους, που όλοι βράζουν στο ίδιο καζάνι της εργασιακής περιπλάνησης, της συνεχούς ανασφάλειας, της ανεργίας.

Θα δώσουμε ξανά τη μάχη για να μην περάσει η περαιτέρω κατηγοριοποίηση των πτυχίων, για πτυχία πανεπιστημιακού επιπέδου - μοναδική προϋπόθεση για την πρόσβαση σε κάθε επάγγελμα.

Θα παλεύουμε για ουσιαστική αναβάθμιση των σπουδών στα Πανεπιστήμια, ούτως ώστε αυτές να ανταποκρίνονται στις σύγχρονες απαιτήσεις της επιστήμης και της κοινωνίας, προς όφελος των εργαζομένων. Οποιαδήποτε προσπάθεια για de facto αναγνώριση της ιδιωτικής Εκπαίδευσης θα μας βρει απέναντι, με μοχλό την ανάγκη για αποκλειστικά δημόσια δωρεάν Ανώτατη Εκπαίδευση.

ΔΙΑΦΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ
ΑΝΤ ΑΥΤΟΥ ΚΑΤΑΘΕΤΟΥΜΕ ΑΥΤΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΥΦ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΒΙΔΑΣ
μέλος του ΚΔΣ του ΠΣΦ